

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: O. Y.,
narozený x, státní příslušnost Ukrajina,
bytem x
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Slezská 36, Praha 2

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. CPR-5843-7/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. CPR-5843-7/ČJ-2017-930310-V237, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku **12 342 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta, sídlem Slezská 36, Praha 2, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 1. 2. 2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. CPR-5843-7/ČJ-2017-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), který bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Kladno (dále jen „krajské ředitelství policie“) ze dne 3. 2. 2017, č. j. KRPS-365671-28/ČJ-2016-010023-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce pracoval minimálně od 3. do 27. 10. 2016 v areálu skladového podniku E. G., a.s. v N. S. bez povolení k zaměstnání, přestože výkon pracovní činnosti byl vázán na povolení k zaměstnání. K odvolacím námitkám uplatněným žalobcem uvedl, že zákon o pobytu cizinců nevyžaduje naplnění subjektivní stránky skutku. Na závěr o protiprávnosti vytýkaného jednání tedy nemá žádný vliv skutečnost, zda cizinec o protiprávnosti věděl, resp. jednal v dobré víře spoléhaje na to, že o něj bude postaráno zaměstnavatelem. K námitce, že se jednalo pouze o krátkodobou brigádu a finanční přivýdělek žalobce a nebyl naplněn znak soustavnosti závislé činnosti, uvedl, že žalobce byl zařazen do pracovního kolektivu, byl úkolován a kontrolován mistrem, měl stanovenou pracovní dobu i přislíbenou a domluvenou mzdu. Soustavnost pracovní činnosti je třeba hodnotit ohledem na konkrétní okolnosti případu. Žalobce odpracoval téměř jeden měsíc, konkrétně 203,5 hodin. Nejedná se tedy o ojedinělou příležitostnou pracovní činnost. Pokud jde o možnost vycestování žalobce, poukázal žalovaný na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2016 a navazující potvrzující stanovisko ministra vnitra, podle nichž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce dále zmínil, že podal na území ČR žádost o udělení dlouhodobého víza, podle žalovaného však tato skutečnost nemá na průběh řízení o správním vyhoštění žádný vliv. K namítané nepřiměřenosti správního vyhoštění s ohledem na žalobcovo tvrzení, že má v České republice přítelkyni, která zde pobývá na základě zaměstnanecké karty, žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a doplnil, že žalobce získal polské vízum typu D, které mu bylo vydáno za účelem výkonu zaměstnání na území Polska. Česká republika tedy nebyla jeho cílovou zemí. Vízum sice mohl využít k volnému pohybu i na území jiných členských států EU, avšak pouze po omezenou dobu. Od samotného počátku tedy byl srozuměn s tím, že pobyt v ČR může být pouze dočasný. Sam uvedl, že v ČR chtěl pracovat pouze dočasně. Jeho vztah s krajankou pobývajícím v ČR na základě zaměstnanecké karty, proto nelze hodnotit jako překážku vyhoštění. Ostatně stejná státní příslušnost jim umožňuje setkávat se i po dobu vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění na území Ukrajiny, byť přítelkyně údajně nechce ČR opustit. Rozhodnutí o vyhoštění tedy není nepřiměřené. Závěrem konstatoval, že protiprávní jednání žalobce bylo nade vší pochybnost prokázáno. Byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že cizinec byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon takové činnosti byl podmíněn povolením k zaměstnání. Nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2

zákona o pobytu cizinců. Uložené správní vyhoštění v délce 6 měsíců odpovídá okolnostem daného případu.

3. Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, které uplatnil v odvolání, konkrétně se dostatečně nevypořádal s námitkou ohledně nepřiměřeného zásahu do rodinného života žalobce. Nezohlednil důkazní situaci a zejména jeho rodinné poměry čímž porušil § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítl, že napadené rozhodnutí se zakládá pouze na skutečnosti, že žalobce byl údajně na území ČR zaměstnán bez povolení. V době provádění kontroly cizineckou policií však byl subjektivně přesvědčen, že zde pracuje zcela legálně, neboť mu bylo přislíbeno, že potřebné dokumenty zařídí zaměstnavatel. V žádném případě nechtěl pracovat nelegálně. Navíc se jednalo jen o krátkodobou brigádu a finanční přivýdělek, takže ani nebyl naplněn znak soustavnosti vykonávané práce. Nejednalo se tedy de iure o výkon závislé činnosti bez povolení k zaměstnání ve smyslu pracovního poměru podle zákoníku práce. Dále namítl, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť by se v důsledku realizace správního vyhoštění nemohl aktivně podílet na výchově svého dítěte. Po vykonání uloženého vyhoštění by na něj bylo pohlíženo jako na nežádoucí osobu, takže by čelil velmi složité situaci z hlediska vyřízení jakéhokoli pobytového oprávnění. Napadené rozhodnutí nepřináší vysvětlení, proč v případě žalobce převažuje veřejný zájem na vyhoštění nad jeho soukromým a rodinným životem. Dále uvedl, že se v případě návratu důvodně obává o svůj život, neboť ozbrojený konflikt na Ukrajině nepolevuje na intenzitě a jsou hlášeny přestřelky nejen mezi vojenskými jednotkami, ale i mezi civilistním obyvatelstvem. Nemá tedy zájem vrátit se, a to i s ohledem na vyhrocenou situaci na Ukrajině, kde probíhá ozbrojený vnitrostátní konflikt. Správní vyhoštění znamená fatální zásah do jeho rodinného života. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje rovněž v porušení zásady individuálního posouzení každé věci a zásady zákonnosti podle § 2 odst. 1 a 4 správního řádu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, rozhodnutí krajského ředitelství policie a obsah správního spisu. Stran deklarované nemožnosti vycestování poukázal na skutečnost, že v rámci správního řízení byly učiněny veškeré kroky ke zjištění skutečného stavu věci k posouzení případných překážek vycestování. Opodstatněnost této námítky posuzoval v rámci svého stanoviska i ministr vnitra. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Během ústního jednání setrval žalobce na tvrzeních a žalobních bodech uvedených v žalobě. Jeho zástupce k dotazu soudu uvedl, že zmínka uvedená v žalobě o tom, že žalobce má v ČR dítě je chybná. Neví o tom, že by žalobce měl dítě a v žalobě to ani nechtěl uvádět. Nad rámec žalobních bodů uplatněných již v žalobě, doplnil, že žalovaný se měl zabývat otázkou, zda nebylo dostatečné postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit pouze povinnost opustit území. Žalovaný se z jednání omluvil, přičemž nenavrhl jeho odročení. Soud tedy v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. jednal v jeho nepřítomnosti.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl kontrolován cizineckou policií dne 27. 10. 2016 v obci N. S. v knižním skladu E. G., a.s. Na sobě měl pracovní oděv a reflexní vestu, pracoval se scannerem a prováděl přípravu knih na expedici. Při kontrole předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D s platností na 180 dní, vydané

Polskou republikou na dobu od 10. 9. 2016 do 22. 8. 2017, se vstupním razítkem dne 17. 9. 2016. Jak bylo později zjištěno, nebylo mu vydáno povolení k zaměstnání.

7. Po jeho zajištění bylo též den zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výsledku žalobce uvedl, že do Polska přicestoval z Ukrajiny. Do Prahy přijel jako turista dne 12. října. Poté mu byla nabídnuta práce a už asi týden v ČR pracoval. Celou dobu bydlel u známé rodiny. Pracoval u firmy E. ve skladě knih, kde expedoval objednávky. Práci si domluvil už v Polsku. Nabídl mu ji známý, který se jmenuje R., který je Ukrajinec. V práci ho zaškolili spolupracovníci, jeho práci kontroloval Čech. Začal pracovat 17. října a pracoval asi měsíc, přesně to neplánoval. Neměl písemnou dohodu, pouze ústní dohodu s R.. Docházku evidoval mistr do knihy docházky. Pracovní doba byla od 7 do 19 hodin od pondělí do pátku. Víkendy byly volné. Veškeré pracovní pomůcky patřily firmě E. Za práci měl slíbeno 85 Kč na hodinu, ovšem žádné peníze zatím nedostal. Výplatu měl dostat v hotovosti od Romana. Nemá povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu. Nevěděl, že povolení potřebuje, myslel si, že pracovat může. Dále uvedl, že je svobodný a nemá děti. Bratr žije na Ukrajině, v ČR nikoho nemá. Není rodinným příslušníkem občana EU, nemá v ČR osoby, které by na něm byly existenčně závislé. Nemá zde žádné vazby, na Ukrajinu se vrátit chce a může. Není mu známá žádná překážka vycestování. V případě vyhoštění by nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života.
8. Z evidence docházky, která je součástí správního spisu plyne, že žalobce vykonával pracovní činnost od 3. 10. 2016 do 26. 10. 2016, vždy v pracovní dny. Odpracoval celkem 203,5 hodin.
9. Dožádáním u Úřadu práce České republiky bylo zjištěno, že žalobce neměl vydáno povolení k zaměstnání.
10. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si krajské ředitelství policie vyžádalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) k posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování. Ze závazného stanoviska ze dne 9. 11. 2016 plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo vyjmenovalo v závazném stanovisku podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Konstatovalo, že politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině lze mít za natolik uspokojivou, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Žalobce neuvedl ve své výpovědi žádné obavy z návratu do místa pobytu.
11. Žalobci bylo dne 1. 12. 2016 doručeno oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Od 6. 12. 2016 byl žalobce v řízení zastoupen advokátem. Ve vyjádření ze dne 11. 1. 2017 uvedl, že nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestovat z důvodu, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Incidenty se soustřeďují do Doněcké a Luhanské oblasti, kde se rebelové dopouštějí válečných zločinů včetně mučení a poprav. Prostředí nestability a beztrestnosti ale dopadá na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Dále uvedl, že v létě roku 2014, po zahájení konfliktu na Ukrajině, jela jeho přítelkyně k moři, kde si udělala fotku u plotu, na kterém byla namalovaná ukrajinská vlajka a poslala ji telefonem žalobci. Když byl poté žalobce u pouliční kontroly, tak se policii fotka nelíbila, a proto ho zmlátili a zavřeli do jámy. Po měsíci byl propuštěn, protože ho

bratr a otec vykoupili, ale musel opustit město. Žalobce se reálně obává, že bude v případě návratu v ohrožení života. Dále doplnil, že má na území ČR přítelkyni, která zde má vydanou zaměstnaneckou kartu. V případě vyhoštění by tak došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ale i jeho přítelkyně, která území ČR nechce opustit.

12. Krajské ředitelství policie rozhodnutím ze dne 3. 2. 2017, č. j. KRPS-365671-28/ČJ-2016-010023-SV, žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Krajské ředitelství policie konstatovalo, že žalobce vykonával zaměstnání bez povolení, ačkoliv je povolení k zaměstnání podmínkou jeho výkonu, a to minimálně v době od 3. 10. 2016 do 27. 10. 2016. Pokud jde o délku vyhoštění uvedl, že horní hranice činí 5 let, avšak s ohledem na krátkou dobu porušování zákona a zavedenou správní praxi rozhodl uložit opatření v době 6 měsíců, tedy zcela na spodní hranici. Od uložení správní vyhoštění nelze upustit. Ohledně překážek vycestování uvedl, že žalobce uvedl skutečnost, že má v ČR přítelkyni, až ve vyjádření k podkladům řízení, ačkoliv ve své výpovědi uvedl, že zde žádné vazby nebo závazky nemá. Za tak krátkou dobu nemohl vzniknout natolik pevný vztah, aby vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem. Dále vycházel ze závazného stanoviska ministerstva k možnosti vycestování, jímž je vázán a není oprávněn posuzovat jeho výrok, ačkoliv žalobce proti němu brojil.
13. Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitelství policie odvolání, v němž namítl, že v době kontroly prováděné cizineckou policií byl přesvědčen, že na území ČR pracoval legálně. Navíc se jednalo pouze o krátkodobou brigádu a finanční přívýdělek, takže nebyl splněn prvek soustavnosti vykonávané práce. Dále namítl, že nesouhlasí závazným stanoviskem ministerstva, a požádal o vydání nového stanoviska zohledňujícího aktuální situaci na Ukrajině, a to na základě informací, které sám uvedl a které nebyly vzaty v potaz. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznnesl.
14. Žalovaný požádal ministra vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 9. 11. 2016. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 27. 10. 2017 závazné stanovisko ministerstva potvrdil. Konstatoval, že v Doněcké oblasti, kde má žalobce bydliště, panuje nestabilní a nebezpečný stav, nicméně na západě a ve středu Ukrajiny je situace klidná a není důvod se domnívat, že by se zhoršená bezpečnostní situace rozšířila i sem. Žalobce má možnost využít vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny.
15. Ve vyjádření ze dne 8. 1. 2018 žalobce uvedl, že nesouhlasí se závazným stanoviskem ministra vnitra o možnosti vycestovat na Ukrajinu.
16. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl.
17. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel se skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván,

má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, (...) až na 5 let, (...) je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
20. Žalobce nejprve namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou týkající se nepřiměřeného zásahu do žalobcova rodinného života. S tím nelze souhlasit. Žalovaný i krajské ředitelství policie se ve svých rozhodnutích uvedenou otázkou podrobně zabývali, přičemž přihlíželi nejen ke skutečnostem, které byly zjištěny výsledkem žalobce, ale i ke skutečnostem, které uvedl ve svých písemných podáních. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak i krajské ředitelství policie vysvětlili, proč tvrzené skutečnosti, zejména tvrzený vztah s partnerkou, která má pobývat legálně v ČR, nelze považovat za důvod bránící vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského ředitelství policie v tomto ohledu požadavkům na řádné odůvodnění dostojí. Uvedený žalobní bod není důvodný.
21. Důvodná není ani námitka, že žalobce v rozporu s § 3 a 50 odst. 2 správního řádu nezjistil dostatečně skutkový stav. Tuto námitku přitom vztáhl zejména na své rodinné poměry. V řízení o správním vyhoštění, je především na cizinci, aby uváděl individuální důvody, které by mohly případně bránit jeho vyhoštění pro zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Krajské ředitelství policie přitom již na počátku správního řízení cílenými dotazy na žalobce zjišťovalo, jaké jsou žalobcovy vazby na ČR a zda tu nemá rodinné příslušníky či jiný obdobný vztah. Žalobce žádné takové skutečnosti neuváděl. Až poté, co byl ve správním řízení zastoupen advokátem, uvedl ve svém vyjádření k podkladům řízení, že v ČR žije jeho přítelkyně, aniž by však přiblížil okolnosti tohoto vztahu, což ostatně neučinil ani později. Správní orgány obou stupňů však i k tomuto tvrzení přihlíděly a zabývaly se jím. Nelze jim proto vytýkat, že by vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
22. Žalobce dále namítal, že správní orgány posoudily nesprávně otázku, zda správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo uvedeno, žalovaný i krajského ředitelství se s touto otázkou řádně vypořádali. Soud se s jejich závěry ztotožňuje a odkazuje proto na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí krajského ředitelství policie. Lze dodat, že ochrana soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 8 Úmluvy poskytovaná ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není absolutní. Při jeho aplikaci v každém jednotlivém případě musí správní orgány především vážit protichůdné zájmy státu a cizince a zkoumat, zda okolnosti žalobcova soukromého a rodinného života nepřeváží nad zájmem státu na ukončení jeho pobytu (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 28. 8. 2013, čj. 8 As 5/2013-43).

Judikatura správních soudů přitom zdůrazňuje především kritéria plynoucí z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se k článku 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje: 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz například rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, ECHR 2006-XII, či rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, ECHR 2006-I, a ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, například nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.

23. V daném případě, nelze sice žalobci ničeho vytknout z hlediska kritérií uvedených pod body 5) a 6), neboť nebylo zjištěno, že by zde v minulosti pobýval neoprávněně nebo páchal trestnou činnost. Z hlediska bodů 1) až 4) však lze ve shodě s žalovaným konstatovat, že nebyly zjištěny ani žalobcem tvrzeny takové okolnosti, které by svědčily o tom, že zájem žalobce na jeho setrvání v ČR převažuje nad zájmem státu na ukončení pobytu. Žalobce pobýval na území ČR po relativně krátkou dobu (přicestoval dne 17. 9. 2016) a během správního řízení neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že si zde od té doby stihl vybudovat pevné zázemí, které by bylo vyhoštěním narušeno. Z jeho výpovědi dne 27. 10. 2016 plyne, že zde nemá žádné pevné sociální, ekonomické, kulturní či jiné vazby. Později uvedl toliko to, že zde žije jeho partnerka, byť ve své dřívější výpovědi ani tuto okolnost nezminil. Toto obecné tvrzení však ani nedoložil žádnými důkazními prostředky. Na základě skutečností uvedených žalobcem proto nelze tento údajný vztah hodnotit jako natolik intenzivní, že by mohl být chráněn jako rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalovaný správně poukázal i na skutečnost, že se s partnerkou mohou setkávat i mimo území ČR, neboť partnerka může po dobu platnosti zaměstnanecké karty ČR opustit a zase se volně vrátit. Soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.
24. Žalobce dále namítl, že jeho pracovní činnost nelze hodnotit zaměstnáním z důvodu absence prvku soustavnosti. I touto námitkou se již zabývaly správní orgány, a soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje. Lze doplnit, že pro účely zákona o pobytu cizinců se dle § 178b odst. 1 tohoto zákona rozumí zaměstnáním výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou k tomuto ustanovení se odkazuje na zákon o zaměstnanosti, podle jehož § 89 odst. 1 a 2 může být cizinec přijat do zaměstnání, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, nebo má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců. Pojem zaměstnání je upraven v § 10 zákona o zaměstnanosti jako legislativní zkratka pro zaměstnání v pracovněprávním vztahu, přičemž zákon o zaměstnanosti v poznámce pod čarou odkazuje na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).
25. Zákoník práce v § 1 písm. a) za pracovněprávní vztahy označuje primárně právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce mezi zaměstnanci a zaměstnavateli. Podle § 2 odst. 1

zákoníku práce je za závislou práci označována činnost, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35).

26. V daném případě byly všechny znaky závislé činnosti naplněny. Žalobce vykonával práci osobně, jeho pracovní činnost (expedování knih ze skladu) byla řízena a kontrolována nadřízeným zaměstnancem E. G., a.s., který rovněž evidoval jeho docházku. Žalobce pracoval s pomocí pracovních pomůcek této společnosti. O osobním výkonu práce vypovídá to, že byl zajištěn přímo při práci ve skladu. V této souvislosti je třeba uvést, že pro závěr o existenci zaměstnaneckého vztahu, není rozhodné, zda žalobce uzavřel se společností E. G., a.s. písemnou pracovní smlouvu (dohodu), ani to, kdo mu měl vyplácet mzdu.
27. Pokud jde o znak soustavnosti, je zjevné, že činnost žalobce získala po třech týdnech již pravidelný a soustavný charakter, ačkoli se ji sám žalobce snažil prezentovat jako krátkodobou brigádu. Žalobce pravidelně každý pracovní den docházel do skladu E. G., a.s., kde vykonával práci 11,5 hod. denně a jeho pracovní doba byla předmětem evidence. Tyto okolnosti dostačují pro závěr o soustavném charakteru vykonávané práce. Soustavná totiž nemusí nutně být pouze práce vykonávaná dlouhodobě, může se jednat i o krátkodobější zaměstnání na pravidelném základě (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 30). NSS v minulosti postrádal znak soustavnosti pouze u práce vykonávané po několik hodin (viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 – 31) či pouhý den (viz rozsudek NSS ze dne 7. dubna 2016, č. j. 4 Ads 27/2016 – 40). Žalobce však ve skladu v době kontroly pracoval již více než tři týdny a kromě jeho tvrzení nic nenasvědčuje tomu, že by předtím, než byl cizineckou policií kontrolován, zamýšlel výkon práce ukončit. Soud proto dospěl k závěru, že činnost žalobce naplňovala s jistotou znaky závislé práce. Jednalo se o výkon zaměstnání, které může cizinec vykonávat pouze na základě zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání. Nelze přitom žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění blíže nezabýval otázkou, zda na žalobce nedopadá některá z výjimek upravených v zákoně o zaměstnanosti, neboť *prima facie* se nejedná o žádný z případů upravených v § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Žalobce ostatně ani neuvedl skutečnosti, které by svědčily o možnosti aplikace některé z těchto výjimek. K výkonu zaměstnání v ČR ho neopravňovalo ani vízum udělené Polskou republikou, neboť to se ho opravňovalo k výkonu zaměstnání pouze na území tohoto členského státu. Byla tedy naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedená námitka není důvodná.
28. Není přitom rozhodné ani to, zda žalobce věděl o tom, že potřeboval pro výkon práce na území ČR povolení k zaměstnání, resp. byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že mu veškerá potřebná povolení budou zajištěna. NSS v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba*

prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Také zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2017, č. j. 44 A 25/2017-17, konstatoval, že důsledky skutečnosti, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Ani tato námitka není důvodná.

29. Žalobní bod, podle něhož se měl žalovaný zabývat otázkou, zda nebylo dostatečné postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, uplatnil, žalobce poprvé až při ústním jednání, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby, kdy již nelze žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud se tedy tímto žalobním bodem nemohl zabývat. Lze však poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 44 A 44/2017-26, v němž soud k obdobné námitce v bodě 50 uvedl, že „§ 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalovaného již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“
30. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt). V žalobě i v předchozích podáních ve správním řízení žalobce přitom opakovaně uváděl, že prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny objektivně jeho vycestování znemožňuje a že nemá zájem opustit Českou republiku. Krajské ředitelství policie konstatovalo neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení pak žalovaný požádal o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazné stanovisko Ministra vnitra přitom vychází ze tří zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 13. 6. 2017, Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 s názvem Ukrajina - Situace v zemi, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017). Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se zabývali obecnou bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace, při níž hrozí nebezpečí nerozlišujícího násilí, panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny a v oblastech kolem linie střetu (srov. např. usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Žalobce má na Ukrajině pobyt právě v Doněcké oblasti, která je ozbrojeným konfliktem dotčena.
31. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29, který se týká obdobné věci. NSS v bodě 39 uvedeného rozsudku konstatoval, že „[n]utným předpokladem uložení vyhoštění v případě stěžovatelky je (...) skutečnost, že stěžovatelka může vycestovat a reálně využít ochrany země svého původu, a to především na základě vnitrostátního přesídlení (srov. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).“ Možnost nalezení účinné ochrany v jiné části země pomocí vnitřního přesídlení je přitom podle NSS třeba ověřit čtyřstupňovým testem,

jehož podmínky musí být naplněny kumulativně. „Posuzuje se: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újme v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny **kumulativně** a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele (...). Kritéria se posuzují poslopně od otázky dostupnosti jiné oblasti, účinnosti tohoto řešení, rizika navrácení do místa brozící újmy až k otázce poskytnutí minimálního standardu lidských práv po přesídlení. Výše uvedený test je potřebné vztáhnout alespoň k jedné či více konkrétním oblastem země původu, aby bylo zřejmé, že splňují kumulativně všechna kritéria možnosti vnitřního přesídlení (...).“ (Viz bod 40 citovaného rozsudku.)

32. Ministr vnitra ve svém závazném stanovisku konstatoval, že „není ani důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Dle názoru nadřízeného správního orgánu má jmenovaný možnost využít vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, stejně jako to učinily již statisíce dalších obyvatel. Dle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), přijal ukrajinský parlament zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob (zákon vstoupil v účinnost dne 22. listopadu 2014), který obsahuje definici vnitřně vysídlených osob, která je do značné míry shodná s mezinárodními standardy. Zákon zaručuje specifický soubor práv vnitřně vysídlených osob: ochranu před diskriminací a nuceným návratem, pomoc při dobrovolném návratu, zjednodušený přístup k sociálním a ekonomickým službám, včetně zaregistrování bydliště a zaměstnání. Kabinet ministrů již dříve přijal rozhodnutí zabývající se ubytováním, registrováním, majetkovými otázkami, sociální pomocí, registrací soukromého podnikání, vzděláváním a dalšími problémy specificky se dotýkajícími vnitřně vysídlených osob.“ K osobním poměrům žalobce se následně vyjádřil tak, že „je práce schopnou osobou, alespoň v průběhu správního řízení nedeklaroval opak, neuvedl ani jakékoli zdravotní problémy a dle názoru nadřízeného správního orgánu by se jmenovaný po návratu do vlasti neocitl v situaci nikterak se odlišující od většiny ukrajinských občanů, kteří se rozhodli přestěhovat do stabilnějších regionů. Na Ukrajině rovněž žije jeho bratr.“ Dále doplnil: „Aktuálně se k postavení vnitřně vysídlených osob vyjadřuje i informace OAMP - Situace v zemi ze dne 24. července 2017, která mimo jiné uvádí, že vnitřně přesídlené osoby přebývaly převážně v regionech blízkých oblastem pod kontrolou separatistů s výjimkou Kyjeva, na západě Ukrajiny jich pobývalo pouze minimum. Podle zákona činila sociální podpora pro vnitřně přesídlené osoby v roce 2015 440 hřiven za osobu schopnou pracovat. Podle zpráv OHCHR uváděla většina vnitřně vysídlených osob, že je integrována do místní komunity. Na základě výše uvedených informací se nadřízený správní orgán zároveň domnívá, že oficiální vláda Ukrajiny na území jí kontrolovaném dbá na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob a cizinci tak nebrání žádné objektivní skutečnosti v možnosti využít s ohledem na situaci v místě jeho dřívějšího bydliště na Ukrajině institutu vnitřního přesídlení.“ Závěrem pak dodal, že „v případě využití vnitřního přesídlení v žádném případě nebude ohrožen život výše jmenovaného a důrazně odkazuje na obsah jeho výpovědi v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. října 2016, ve kterém doslova uvedl, že se na Ukrajinu vrátit chce, nic mu vtom nebrání a do vlasti odcestuje během týdne.“
33. Uvedené posouzení je nedostatečné. Je sice pravdou, že na základě podkladových informací, které jsou součástí spisu lze dospět k závěru, že přesídlení žalobce do jiné části Ukrajiny (mimo Luhanskou a Doněckou oblast) představuje účinné řešení proti

pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, neboť v těchto částech země nedochází k vojenským střetům, a stejně tak informace neobsahují žádné zprávy o tom, že by docházelo k nucenému návratu vnitřně vysídlených osob do oblastí Luhanska či Doněcka. Druhou a třetí podmínku uvedeného testu tedy lze považovat za splněné.

34. Závazné stanovisko však postrádá jakékoliv relevantní úvahy o tom, zda je vnitřní přesídlení pro žalobce dostupné a zda by mu jako vnitřně přesídlené osobě nehrozilo po návratu na Ukrajinu nebezpečí zacházení, které by mohlo představovat vážnou újmu ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ministr vnitra pouze konstatoval, že by se žalobce nacházel ve stejném postavení jako ostatní vnitřně vysídlené osoby, a dále také, že po vnitřním přesídlení nebude ohrožen jeho život. Závazné stanovisko ovšem nehodnotí, jaká je skutečná situace osob vnitřně vysídlených a zda jsou jejich práva dodržována v takovém míře, aby bylo možné dospět k závěru, že by se žalobci po vnitřním přesídlení dostalo minimálního standardu ochrany lidských práv (čtvrtý bod testu). Skutečnost, že ukrajinský parlament přijal legislativu na ochranu vnitřně přesídlených osob, ani to, že ukrajinská vláda přijala rozhodnutí, která měla podpořit zajištění jejich práv, bez dalšího neznamenaají, že je na Ukrajině skutečně dodržován přijatelný standard ochrany práv vnitřně vysídlených osob. Ani ze zpráv, o něž se ministr vnitra není zřejmé, jak se tato opatření projevila v praxi. Konstatování, že vláda Ukrajiny na území jí kontrolovaném dbá na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob, není ničím podloženo.
35. V této souvislosti lze naopak poukázat na část zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 13. 6. 2017 (bod 122) hodnotící situaci vnitřně vysídlených osob na Ukrajině. Uvádí se zde, že „[m]noho vnitřně vysídlených osob se nadále potýkalo s **byrokratickými překážkami a diskriminací** z důvodu různých legislativních aktů přijatých od počátku konfliktu. Vzhledem k tomu, že jsou **vnitřně vysídlené osoby zbaveny politických práv, vystaveny pravidelným kontrolám ze strany státních orgánů a nepřiměřeným útrapám při získávání přístupu k základním veřejným službám, vnitřně vysídleným osobám hrozí, že budou vytlačeny na okraj společnosti, což ještě prohloubí jejich závislost na vnější pomoci.** Po třech letech vysídlovací krize se vláda stále neúspěšně snaží vypracovat **komplexní a trvalou strategii pro vnitřně vysídlené osoby**, včetně jejich společensko-ekonomické integrace, což je naléhavě zapotřebí zejména z toho důvodu, že konflikt pokračuje a jeho konec je v nedohlednu.“ (Zvýraznění doplněno soudem.) Tuto část zprávy ministerstvo ve svém stanovisku zcela opomenulo a nezabývalo se jí, přičemž převzalo pouze údaj o tom, že „podle nedávné studie 88 procent vnitřně vysídlených osob uvedlo, že jsou částečně nebo plně začleněny do místní komunity.“
36. I z hlediska dostupnosti vnitřního přesídlení (první bod testu) soud postrádá hodnocení konkrétních okolností žalobce. Ze závazného stanoviska nelze zjistit, zda je údajně státem garantovaná pomoc (zejména bydlení a možnost získání obživy) pro žalobce v praxi reálně dosažitelná, ani to, zda mu s ohledem na jeho osobní poměry může zajistit relativně trvalou existence mimo původní bydliště (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94). Pokud jde o konstatování Ministra vnitra, že žalobce má na Ukrajině bratra, není zřejmé, kde tento bratr žije (to ostatně neuvedl ani žalobce) a nelze hodnotit, zda by se na něj mohl žalobce obrátit o pomoc.
37. Je pravdou, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily o tom, že v jeho individuálním případě by měl být vystaven zvýšenému riziku vážné újmy ve smyslu

§ 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (uváděl pouze napadení policií, ke kterému mělo ovšem dojít ještě v Doněcku). Jak však plyne ze shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2017 (viz bod 37), i v takové situaci je povinností ministerstva vnitra, resp. Ministra vnitra posoudit, zda cizinci nehrozí obecné nebezpečí vážné újmy, včetně takového jednání (např. diskriminace v přístupu k orgánům veřejné moci, získání bydlení či obživy), které je v rozporu se závazky vyplývajícími z Úmluvy (a jiných mezinárodních závazků ČR) z důvodu jeho příslušnosti k určité skupině osob. V případě žalobce se jedná o skupinu vnitřně vysídlených osob na Ukrajině původem z oblastí Doněcka a Luhanska. Jak již bylo uvedeno, Ministr vnitra se ve svém stanovisku, kterým byl žalovaný vázán, touto otázkou zabýval pouze velmi obecně, aniž by na základě dostupných informací o zemi původu zhodnotil skutečný stav dodržování práv osoby vnitřně vysídlených na Ukrajině.

38. Uvedené nedostatky v hodnocení možnosti vnitřního přesídlení brání soudu v přezkoumání závazného stanoviska ministra vnitra v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Zdejšímu soudu proto nezbyvá než konstatovat, že závazné stanovisko Ministra vnitra ze dne 27. 10. 2017, č. j. MV-114164-2/OAM-2017, je nepřezkoumatelné. Přestože se sám žalovaný řádně vypořádal se všemi námitkami, kterými byl povinen se sám zabývat, a soud s těmito jeho závěry plně souhlasí, nelze než konstatovat, že vzhledem k tomu, že stanovisko ministra vnitra bylo závazným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, je vadou
nepřezkoumatelnosti
zatíženo
i samotné napadené rozhodnutí.
39. Soud z tohoto důvodu zrušil žalobou napadené rozhodnutí [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný zejména předloží věc Ministru vnitra k vydání nového (příp. doplňujícího) stanoviska, kterým bude v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu znovu přezkoumáno (či doplněno) závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2016, E.č. ZS32482, v rozsahu odvolacích námitek směřujících proti němu. V novém závazném stanovisku je třeba se v intencích shora citované judikatury zejména podle shora uvedeného čtyřbodového testu posoudit, zda má žalobce i s ohledem na konkrétní okolnosti jeho případu skutečně možnost nalezení účinné ochrany v jiné části země a zda mu bude v případě vnitřního přesídlení zachován alespoň minimální standard ochrany lidských práv, aniž by byl vystaven nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný, resp. i nadřízený dotčený orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení z procesního hlediska plně úspěšný, přísluší mu tedy náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Tyto náklady tvoří odměna advokáta za zastupování ve výši 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu tedy i náhrada za tuto daň v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení žalobce 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce